

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Η πολιτική την εποχή του Διαδικτύου

Θα υπήρχε ο Ντόναλντ Τραμπ ως φαινόμενο χωρίς το Ιντερνετ και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης; Η απάντηση είναι «όχι». Ο εκκεντρικός δισεκατομμυριούχος δεν θα είχε αντέξει να φθάσει καν στο σημείο να διεκδικεί το χρίσμα του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος. Οι αστήρικτες θεωρίες συνωμοσίας στις οποίες καταφεύγει, η παραποίηση των πραγματικών δεδομένων και οι συνεχείς παλινωδίες του θα τον είχαν ρίξει νοκ άουτ.

Μεγάλο κομμάτι της αμερικανικής κοινωνίας δεν ενδιαφέρεται, πάντως, για το αν λέει ψέματα ή όχι. Γράφει στα παλιά του τα παπούτσια τους New York Times, τα μεγάλα τηλεοπτικά δίκτυα και καταβροχθίζει ό,τι αφιλιτράριστο και εντυπωσιακό

διαβάξει στο Διαδίκτυο.

Η οικονομία, για παράδειγμα, έχει ανακάμψει στις ΗΠΑ κατά εντυπωσιακό τρόπο μετά την κρίση του 2008. Κανείς όμως από τους ψηφοφόρους του Τραμπ δεν το πιστεύει.

Οι «θυμωμένοι λευκοί ψηφοφόροι» έχουν βρει φωνή προκειμένου να εκφράσουν την οργή τους μέσα από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Ζουν σε έναν δικό τους «κόσμο» και είναι εξαιρετικά δύσκολο να επικοινωνήσει κανείς μαζί τους εφόσον δεν χρησιμοποιεί θεωρίες συνωμοσίας ή ωμό λαϊκιστικό λόγο.

Ο Τραμπ μάλλον δεν θα εκλεγεί. Η δημογραφική σύνθεση της Αμερικής έχει αλλάξει και αυτό ευνοεί τη Χίλαρι Κλίντον. Ακόμη και αν ο Τραμπ κέρδιζε την πλειοψηφία των λευκών

ψηφοφόρων, δεν θα μπορούσε να κερδίσει τις εκλογές του Νοεμβρίου. Όμως, το «φαινόμενο Τραμπ» είναι εδώ. Ο ιστορικός του μέλλοντος θα εξηγήσει το φαινόμενο της ανόδου αντισυστημικών πολιτικών δυνάμεων στην Ελλάδα, στη Μεγάλη Βρετανία, στη Γαλλία και αλλού, και μέσα από το Διαδίκτυο, σαν ένα γεγονός που έσπασε τη γραμμική εξέλιξη της Ιστορίας.

Στην Ελλάδα, για παράδειγμα, η κρίση και το μνημόνιο συνέπεσαν με την άνθηση του Διαδικτύου και έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση του δημόσιου διαλόγου. Επιπλέον, είμαστε ένας λαός που λατρεύει τις θεωρίες συνωμοσίας και θέλει πάντοτε να νομίζει ότι ξέρει κάτι που του κρύβουν «κάποιοι»...

οπότε «ήλθε κι έδεσε».

Η ιστορία δεν προσφέρεται, προφανώς, για μονοδιάστατες ερμηνείες. Ναι, το παγκόσμιο αντισυστημικό τσουνάμι έχει δυναμώσει λόγω των μεγάλων ανισοτήτων και της αίσθησης της μεσαίας τάξης της Δύσης ότι δεν έχει πια ούτε τη σιγουριά της ασφάλειας ούτε μία προοπτική βελτίωσης του τρόπου ζωής της.

Εχουμε μπει σε μία νέα περίοδο της πολιτικής. Αν ο Ντόναλντ Τραμπ εκλεγεί, οι επιπτώσεις θα είναι τεράστιες. Αλλά ακόμη και αν αυτό δεν συμβεί, θα περάσουμε μια φάση όπου «Τραμπ» θα εμφανίζονται με συχνότητα και βιαιότητα σε πολλές δυτικές Δημοκρατίες.

ΑΥΓΗ Καρτερός θανάσης

Οδηγεί σκάφος ο Πρόεδρος;

Δεν έχει νόημα να ασχοληθεί κανείς παραπέρα με άλλη μια ανοησία. Έχει όμως νόημα να επιστημονούμε, και μ' αυτή την ευκαιρία, την ετοιμότητα κομμάτων και ΜΜΕ, άκρως «θεσμικών» κατά τα άλλα, να εκθέσουν τον Πρόεδρο. Πάντα με αφορμή κάποια κατασκευασμένη ανοησία. Θυμάστε ίσως τον Μινώταυρο του νεοφιλελευθερισμού.

Τα είχαμε χύμα, μας ήρθαν και τσουβαλάτα. Έσκασε χθες «υπόθεση Κορακάκη» σε μεγάλα ηλεκτρονικά media. Δεν την κάλεσε ο Πρόεδρος μαζί με τους άλλους ολυμπιονίκες! Και να φωτογραφίες της κοπέλας δακρυσμένης -από τη συγκίνηση για το χρυσό, αλλά δάκρυα να 'ναι κι ότι να 'ναι. Να παραπονεμένες δηλώσεις του μπαμπά. Να σχόλια τοξικά. Με αποτέλεσμα να υποχρεωθεί να αποκαταστήσει την αλήθεια με ειδική ανακοίνωση η Προεδρία. Πράγμα που δεν εμπόδισε, βέβαια, μεγάλα «μαγαζιά» να επιμείνουν πονηρά: «Αλαλούμ με την Κορακάκη»...

Δεν έχει νόημα να ασχοληθεί κανείς παραπέρα με άλλη μια ανοησία. Έχει όμως νόημα να επιστημονούμε, και μ' αυτή την ευκαιρία, την ετοιμότητα κομμάτων και ΜΜΕ, άκρως «θεσμικών» κατά τα άλλα, να εκθέσουν τον Πρόεδρο. Πάντα με αφορμή κάποια κατασκευασμένη ανοησία. Θυμάστε ίσως τον Μινώταυρο του νεοφιλελευθερισμού. Ή τον Πρωταγόρα που πίστευε ότι πάντων χρημάτων μέτρον άνθρωπος. Αν ναι, θα θυμάστε τι έγινε όταν ο Παυλόπου-

λος τόλμωσε να χρησιμοποιήσει αυτά τα κακά λόγια. Πώς αντέδρασαν ο Μητσοτάκης και οι ΜΜΕντορες του.

Τι έχουν όμως με τον Παυλόπουλο και στέκονται απέναντί του με το όπλο παρά πόδα; Προφανώς του καταλογίζουν τα δυο προπατορικά αμαρτήματα. Πρώτον, τον πρότεινε και τον ψήφισε η Αριστερά του Τσίπρα. Δεύτερον, παρ' ότι τον ψήφισε η Δεξιά του Μεϊμαράκη, δεν τον ψήφισε ο Μητσοτάκης. Που έσπασε ανοιχτά την κομματική γραμμή, για να δείξει την κάθετη αντίθεσή του. Και αν ψάχνετε τα γιατί και τα πώς, δείτε την πολιτική του Μητσοτάκη και της Νέας Δημοκρατίας του. Μαρξιστής είναι ο Παυλόπουλος μπροστά τους.

Αλλά είναι και τα σημερινά. Δείτε τα γραφτά και τα λόγια τους και θα καταλάβετε. Δεν μπορούν να χωνέψουν ότι ο Παυλόπουλος, αντί να βάζει τρικλοποδιές στην κυβέρνηση, συνεργάζεται μαζί της. Όπως επιτάσσει ο θεσμικός του ρόλος. Αντί να σκάβει τον λάκκο της κυβέρνησης, τη βοηθάει. Όπως επιτάσσει η κρισιμότητα των στιγμών. Λέγεται μάλιστα ότι ο Τσίπρας τον συμβουλευτεί για σοβαρά θέματα. Όπως επιτάσσει η συνεργασία ενός σχετικά πρωτόπαιρου και νεαρού πρωθυπουργού, με έναν έμπειρο Πρόεδρο, και έγκυρο συνταγματολόγο. Πώς να τα συγχωρέσουν όλα αυτά; Ας προσέξει λοιπόν ο Πρόεδρος, γιατί αυτοί δεν το έχουν και πολύ να τον βγάλουν και χειριστή σκάφους στην Αίγινα...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Γιατί έσπευσαν να στηρίξουν τον Γεωργίου

Η ωμή ή έστω άκομψη και ασυνήθιστη, δημόσια και επίσημη προχθεσινή παρέμβαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής -όχι απλώς στα εσωτερικά πράγματα της χώρας (αυτό άλλωστε συμβαίνει καθημερινά, χωρίς βαρύγδουπα διαβήματα)- αλλά και η ευθεία εμπλοκή της στο έργο της ελληνικής Δικαιοσύνης, πριν καν διεξαχθεί η όποια δίκη με την όποια απόδοση κατηγορητηρίου στον Ανδρέα Γεωργίου, άνοιξαν δύο μεγάλα θέματα:

Το πρώτο είναι η προετοιμασία του κλίματος από την πλευρά των επικυρίαρχων θεσμών για τη δεύτερη αξιολόγηση της ελληνικής οικονομίας, τα προαπαιτούμενα νέα μέτρα για τη συνέχιση της αδιέξοδης και αντικοινωνικής λιτότητας και των ιδιωτικοποιήσεων, αλλά και την πιθανή συζήτηση για την αντιμετώπιση του καλπάζοντος δημόσιου χρέους και τη δίκαιη διευθέτηση του τεράστιου -μέρα με τη μέρα- ιδιωτικού χρέους.

Προλείπουν, με λίγα λόγια, οι δανειστές το έδαφος για τους νέους σκληρούς εκβιασμούς προς την κυβέρνηση Τσίπρα, οι οποίοι θα συνοδεύονται από το βασανιστήριο της οικονομικής ασφυξίας, ώστε να κοπεί κάθε αισιόδοξη προοπτική ελάφρυνσης των κανόνων του «προγράμματος διάσωσης» και να αποτραπεί η προσπάθεια όλου του ευρωπαϊκού Νότου να βγει από τον δημοσιονομικό «κορσέ» που παράγει κρίσεις και φτώχεια όπου επιβάλλεται από τα αληθινά αφεντικά της Ευρώπης.

Το δεύτερο, ακόμα μεγαλύτερο θέμα, είναι η επιβεβαίωση της αφαίρεσης της εθνικής μας κυριαρχίας. Όπως έχουν υποστηρίξει στην εφημερίδα μας πολλοί σοβαροί, διεθνούς ακτινοβολίας, επιστήμονες, σήμερα οι ευρωκράτες και το ΔΝΤ οικοδομούν μέσω της νεοφιλελεύθερης πολιτικής τους μια νέα αποικιοκρατία για την απόσπαση πλούτου από την «περιφέρειά» τους.

Ο Αμερικανός καθηγητής Οικονομίας Τζακ Ράσμους έγραψε ήδη από πέρσι ότι μετά την υπογραφή του τρίτου Μνημονίου οι δανειστές επέβαλαν ένα καθεστώς όπου η κυβέρνηση δεν μπορεί να κάνει τίποτα εάν δεν έχει την έγκρισή τους. Και ότι πλέον η διαχείριση της «διάσωσης» μας γίνεται άμεσα από τους δανειστές με διορισμούς των δικών τους γκαουλάιτερ, ερήμην της ελληνικής κυβέρνησης.

Ως τότε;

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Η κυβέρνηση πανηγυρίζει...

Τρία υπουργεία επιστρατεύτηκαν το βράδυ της περασμένης Παρασκευής για να ανακοινώσουν ότι «ολοκληρώθηκε με επιτυχία» η έκδοση των αποτελεσμάτων για τους δικαιούχους του προγράμματος του ΕΣΠΑ που αφορά και τους παιδικούς σταθμούς. Παρά το γεγονός ότι αποκλείστηκαν περίπου 48.000 παιδιά και οι οικογένειες βρίσκονται σε απόγνωση, παρά τις σοβαρές καταγγελίες ότι ακόμα και πολλοί από εκείνους που θεωρούνται ωφελούμενοι ενημερώθηκαν από τους παιδικούς σταθμούς ότι είναι δύσκολο να πάνε τα παιδιά τους γιατί δεν υπάρχουν θέσεις, τα υπουργεία Οικονομικών, Εσωτερικών και Εργασίας είχαν το θράσος να πανηγυρίζουν. Και να αραδιάζουν ποσοστά και συγκριτικά νούμερα που δήθεν δείχνουν ότι φέτος όλα πήγαν καλύτερα από τα προηγούμενα χρόνια... Η λέξη «εμπαιγμός» είναι λίγη για να περιγράψει τη στάση της κυβέρνησης απέναντι σε χιλιάδες νέα ζευγάρια που βρίσκονται σε απόγνωση.